

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Επιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως τὸ κατ' ἐξοχήν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχόν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ἀναφερόμενος καὶ ἐπὶ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικὸν : Ἐξωτερικὸν :

Ἐτήσια ἄρ. 8. — Ἐτήσια φρ. χρ. 10. —
Ἐξαμηνίος » 4,50 Ἐξαμηνίος » » 5,50
Τριμηνίος » 2,50 Τριμηνίος » » 3. —

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ἐν Ἀθήναις, 17 'Ιουνίου 1906

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικὸν λεπ. 20. Ἐξωτερικὸν φρ. χρ. 0,20.

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῆνται ἕκαστον λεπ. 25 (φρ. 0,25).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὀδὸς Ἐδριπιδῶν ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Ἔτος 28ον. — Ἀριθ. 29

Περίοδος Β' — Τόμος 13ος

Καὶ αὐτοὶ οἱ ἐλέφαντες προσεπάθησαν νὰ ζαρῶσουν... (Σελ. 226, στ. α')

ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ

ΕΝΟΣ ΙΠΠΟΠΟΤΑΜΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'. (Συνέχεια)

Ἐπειτα ὁ Ἀδόλφος ἐγύρισε πρὸς τὸ μέρος μας καὶ μᾶς εἶπεν :

— Ἀχ! παππάκια μου, κυττάζετε τὸν μαῦρο, αἰ! Νὰ τὸν κυττάζετε καλά, διότι, μετὰ πέντε λεπτά τῆς ὥρας δὲν θὰ ὑπάρχω πιὰ. Πᾶω γὰρ τὸν στείλω μέσα στὸ στομάχι μου.

— Μὴν τὸν βασανίζετε πολὺ, κύριε Ἀδόλφε! εἶπεν ἡ μητέρα μου, ἡ ὁποία ἦτο πολὺ εὐαίσθητος.

— Μείνατε ἡσυχῇ, κυρία μου! ἀπήτησεν ὁ λέων μ' ἕνα χαμόγελο. Δὲν εἴμαστε δὰ τίποτε ἀτζαμηδες, ζέρομε τὴν τέχνην μας! Ἐνα πήδημα, τρεῖς νοχίες καὶ τὸ ζήτημα ἐτελείωσε! ἐπρόσθεσεν, ἐνῶ ἔκαμνε ἕνα-δὺδ βῆμα τὰ τοῦ βάλς.

Ἐπειτα, μᾶς ἄφησε τρεγάτας, κ' ἐπῆγε νὰ χωθῆ μέσα στὰ ὑψ. ἡ χόρτα ποῦ ἐστόλιζαν τὰς ὄχθας πρὸς τὴν λίμνην!

Καθὼς εἶδατε, αὐτὸς ὁ Ἀδόλφος ἦτο πολὺ εὐθμως, ὅπως σχεδὸν ὅλοι οἱ γέροι λέοντες...

Γύρω στὰ καλάμια μας, τὰ ζῶα, ποῦ εἶχαν ἔλθῃ ἐκεῖ ὡς ἀπλοῖ θεαταί, εἶχαν ἀρχίσῃ τὰ στοιχίσματα, ποῖος θὰ ἐκέρ-

δισε τὸν μαῦρον: οἱ καιρῶνοί τῆς λίμνης ἢ τὰ θηρία τῆς ξηρᾶς;

— Θὰ κερδίσω δολέκληρον περιουσίαν, μᾶς ἐπιθύρυσεν ἐμπιστευτικῶς ἕνας γύψ, ποῦ εἶχε στοιχηματίσῃ ὑπὲρ τῶν κυριῶν καιρῶνων. Νά, τώρα εἶδα τὸν Φερδινάνδου, ποῦ ἔκαμε μακροβουτί κ' ἔκανε κατ' ἐμμογγὰ γέλια, ποῦ δὲν ἦσαν διόλου εὐχάριστα γι' αὐτὸν τὸν κακόμοιρον τὸν Νυάμ-Νυάμ!

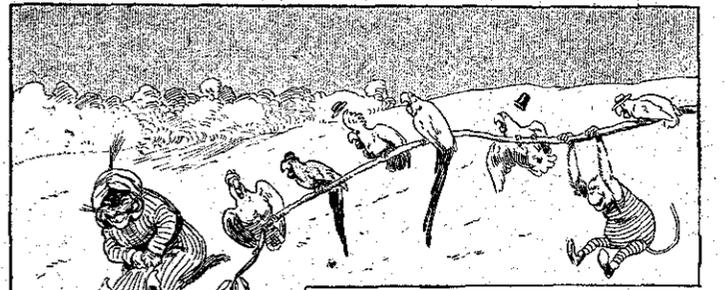
Τὸν Φερδινάνδου! Αὐτὸ τὸ ἄνομα καὶ μόνον ἐπροκάλεσεν εἰς ὅλους μας ζωηρὰν συγκίνησιν! Ὁ Φερδινάνδου ἦτο ὁ χονδρότερος,

ἀπὸ τὰ δένδρα, χωρὶς νὰ βιασθῆ διόλου! καὶ νὰ τὸς πάλιν, ἐπήγγαινε πρὸς τὴν λίμνην, ὅπου φυσικώτατα, σὺν νὰ ἦτο εἰς μέρος, ὅπου ἡ ἀστυνομία ἐπιτρέπει κολύμβημα, ἔκαμε βουτιά εἰς τὸ νερὸ, μετὰ τὸ κεφάλι, καθ' ὅλους τοὺς κανόνας τῆς κολυμβητικῆς τέχνης

— Νά τος! τὸν βλέπετε; τί σὰς ἐλεγα ἐγὼ; — ἀνέκραξεν ὁ πατέρας μας ἀποτεινόμενος πρὸς ἡμᾶς.

— Ἐκαμε τὴν βουτιά, βαθύτερα παρ' ὅσον φαντάζεται! ἀπήτησεν ἡ μητέρα μου.

Ὅταν ἐγένεν ἡ βουτιά τοῦ ἀνθρώπου, μία ἀπέραντος φοικιάσις διέτρεξεν ὅλο τὸ δάσος. Ὅλα τὰ ζῶα ποῦ εἶχαν στοιχηματίσῃ διὰ τὰ θηρία τῆς ξηρᾶς, ἐκρέ-

μασαν τὰ μούτρα των. Καὶ ἕνα κρυφὸ μουρμούρισμα, ποῦ ἐξέφραζεν ὅλην τὴν ἀπογοήτευσιν καὶ τὴν λύσσαν των, ἠκούσθη μέσα στὰ χαμόδενδρα. Τὰ αἰλουροειδῆ ποῦ εἶχαν στήσῃ τὴν ἐνέδραν των, ἐξέφραζαν μετὰ αὐτὸν τὸν τρόπον τὴν δυσἀρεσκείαν των διότι ὁ ἀνθρώπος, ἀφοῦ εἶχεν εἰσελθῆ πιὰ εἰς τὸ νερὸ, ἦτο καθ' ὅλα τὰ φαινόμενα προωρισμένος διὰ τοὺς κροκοδείλους.

— Ὡ! ποῦ γὰρ σκάσουν χιλίες χιλιάδες τῶν χιλιάδων τάπειροι! ἐβροντοβόλησεν ὁ Ἀδόλφος, τὸσον μακρινῶς, ὥστε ἐσηκώθη ἕξαφνα ὁλόρθος εἰς τὴν ὄχθην τῆς λίμνης. Πάλιν αὐτοὶ οἱ λησταί, οἱ

«Βσκοῦπιζε τὰ μάτια του.»

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 19 'Ιουνίου

Ἔσται ὑπὸ τοῦ Διοικητοῦ τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλον 19.

215. Σίκινος (σύ, κυνός). — 216. Μῆνης, Μέγας, Μέλας. — 217. Αἶνος, Ἰανός.

218. Α Λ Α Σ (στῆ ΣΑΛΛΑ) 219. Μῆθε-να πρὸ τοῦ τ-λο υς

Λ Η Δ Α (πολλΑ, ΔΗΛΑδῆ) 219. Μῆθε-να πρὸ τοῦ τ-λο υς

Α Δ Α Μ (σουΜΑΔΑ) 219. Μῆθε-να πρὸ τοῦ τ-λο υς

Σ Α Μ Η (σΗΜΑ Στάς) 219. Μῆθε-να πρὸ τοῦ τ-λο υς

339. Λεξιγράφος.

Κοντὰ σὲ ἕνα σύμφωνον ἐν μέλος, λύτα, βάζω καὶ νόστιμον σαλατικὸν εὐθὺς κατασκευάζω.

Ἔσται ὑπὸ τοῦ Μισοανατολίτου

340. Ἀναγραμματισμός.

Εἰς ῥάχεις ποῦ δὲν σπείρονται, αὐτόφωτον ἑμψύχων εἶμαι κάλυμμα κ' εἰς τὸ κενὸν ἄν' ἀναγραμματίσῃς μου ἐν μέρος, εἰς τὸ ὅθ' ἴδῃς τὴν αἰτιατικὴν ἐνὸς τῶν ἀποστόλων.

Ἔσται ὑπὸ τοῦ Ἀντίβα τοῦ Καρχηδονίου

341. Μωσαϊκόν.

Ἔτος, μῆν, ἡμέρα, ὥρα, Δευτερόλεπτον, στιγμή, Ἄδβε σὺ καὶ πλάσε τώρα Ἐν' ἀρχαίῳ ποιητῇ.

Ἔσται ὑπὸ τοῦ Παυλοῦ τῆς Καρχηδονίας

342. Δημῶδες αἶνιγμα.

Ὁ στόμαχός μου θάλασσα καὶ πῦρ ἡ κεφαλὴ μου, Με ῥόγχους κ' ἀναστεναγμούς ἐξέρχεται ἡ ψυχὴ μου.

Ἔσται ὑπὸ τοῦ Λεσβικοῦ Ἄνδρου

343. Κενρωμένον καὶ ἀντεστραμμένον ἐξάγων.

1. — Ἡ ἀδιακρίσις εἶνε ἐλάττωμα.

2. — Οὐδεὶς ἀναμάρτητος εἶμῃ ὁ Θεός.

3. — Ὑπερίδης, Ἰσαίος, Αἰσχίνης ἦσαν ῥητορες.

4. — Ἡ κίνα εἶνε φάρμακον δυναμοτικόν

5. — Μὴ στηρίζεται εἰς τὴν Τύχην.

Ἔσται ὑπὸ τοῦ Νεραϊδᾶς τῶν Ἀγαθῶν

344. Διτυωτόν.

***** = Θυγάτηρ ἀρχ. βασιλέως.

***** = Κάτοικος νήσου Ἑλληνικ.

***** = Ἐπίσημος Τρῶς.

***** = Τροφὸς ἀρχ. βασιλοῦ παιδός.

Ἔσται ὑπὸ τοῦ Ἀρχοντοπούλας τῶν Λευκῶν Ὁρέων.

345. Ἐπιγραφή.

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς κάτωθι ἐπιγραφῆς:

ΟΥΝΙΓ ΝΩΜΩΝΙΓΥΕ

Ἔσται ὑπὸ τοῦ Ἀυτονόμου

346. Ἀριθμητικὴ διὰ λέξεων.

Ζῶον — ἐπίρρημα = Γράμμα + Πόλις — μυστήριον = Μόριον + Κερατὸς — ἔθνικόν = Ἄνθος

Ἀθροίσμα ὑπολοίπων: Τίτάν

Ἔσται ὑπὸ τοῦ Ὀνειροῦ τῆς Πατριδος

347—351. Μαγικὸς Θεός.

Τῆ ἀναλλαγῇ δύο γραμμάτων ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἐνὸς θεοῦ, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τῶσαι λέξεις:

Κρηθή, αἰσιος, ἔνδοξος, κοιλιάς, λέγω.

Ἔσται ὑπὸ τοῦ Σημιαίου τοῦ Φωιδῆ

352. Ποικίλη Ἀεροστιχίς.

Τὸ πρῶτον καὶ δεύτερον γράμμα τῆς πρώτης τῶν χρησιμοποιούμενων λέξεων, τὸ δεύτερον καὶ τρίτον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον καὶ τέταρτον τῆς τρίτης, τὸ τέταρτον καὶ πέμπτον τῆς τέταρτης, καὶ τὸ πέμπτον τῆς πέμπτης αποτελοῦν βασιλεῖα τῆς Σπάρτης.

1. Βασιλεὺς τῆς Σπάρτης. 2. Ἀρχαῖος ἄνθρωπος. 3. Συνάθροιστος ἄνθρωπων. 4. Φίλος τοῦ Ἡρακλέους. 5. Τέκνον τοῦ ἡλίου.

Ἔσται ὑπὸ τοῦ Δημοδοκού

353. Μικτόν.

χ-α-ρ-σ-τ-α-τ-ρ-σ-τ-π.

Ἔσται ὑπὸ τῆς Δροσολουμένης Χρυσανθῆς

ΛΥΣΕΙΣ

Ἔσται ὑπὸ τοῦ Μισοανατολίτου

340. Ἀναγραμματισμός.

Εἰς ῥάχεις ποῦ δὲν σπείρονται, αὐτόφωτον ἑμψύχων εἶμαι κάλυμμα κ' εἰς τὸ κενὸν ἄν' ἀναγραμματίσῃς μου ἐν μέρος, εἰς τὸ ὅθ' ἴδῃς τὴν αἰτιατικὴν ἐνὸς τῶν ἀποστόλων.

Ἔσται ὑπὸ τοῦ Ἀντίβα τοῦ Καρχηδονίου

341. Μωσαϊκόν.

Ἔτος, μῆν, ἡμέρα, ὥρα, Δευτερόλεπτον, στιγμή, Ἄδβε σὺ καὶ πλάσε τώρα Ἐν' ἀρχαίῳ ποιητῇ.

Ἔσται ὑπὸ τοῦ Παυλοῦ τῆς Καρχηδονίας

342. Δημῶδες αἶνιγμα.

Ὁ στόμαχός μου θάλασσα καὶ πῦρ ἡ κεφαλὴ μου, Με ῥόγχους κ' ἀναστεναγμούς ἐξέρχεται ἡ ψυχὴ μου.

Ἔσται ὑπὸ τοῦ Λεσβικοῦ Ἄνδρου

343. Κενρωμένον καὶ ἀντεστραμμένον ἐξάγων.

1. — Ἡ ἀδιακρίσις εἶνε ἐλάττωμα.

2. — Οὐδεὶς ἀναμάρτητος εἶμῃ ὁ Θεός.

3. — Ὑπερίδης, Ἰσαίος, Αἰσχίνης ἦσαν ῥητορες.

4. — Ἡ κίνα εἶνε φάρμακον δυναμοτικόν

5. — Μὴ στηρίζεται εἰς τὴν Τύχην.

Ἔσται ὑπὸ τοῦ Νεραϊδᾶς τῶν Ἀγαθῶν

344. Διτυωτόν.

***** = Θυγάτηρ ἀρχ. βασιλέως.

***** = Κάτοικος νήσου Ἑλληνικ.

***** = Ἐπίσημος Τρῶς.

***** = Τροφὸς ἀρχ. βασιλοῦ παιδός.

Ἔσται ὑπὸ τοῦ Ἀρχοντοπούλας τῶν Λευκῶν Ὁρέων.

345. Ἐπιγραφή.

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς κάτωθι ἐπιγραφῆς:

ΟΥΝΙΓ ΝΩΜΩΝΙΓΥΕ

Ἔσται ὑπὸ τοῦ Ἀυτονόμου

346. Ἀριθμητικὴ διὰ λέξεων.

Ζῶον — ἐπίρρημα = Γράμμα + Πόλις — μυστήριον = Μόριον + Κερατὸς — ἔθνικόν = Ἄνθος

Ἀθροίσμα ὑπολοίπων: Τίτάν

Ἔσται ὑπὸ τοῦ Ὀνειροῦ τῆς Πατριδος

347—351. Μαγικὸς Θεός.

Τῆ ἀναλλαγῇ δύο γραμμάτων ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἐνὸς θεοῦ, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τῶσαι λέξεις:

Κρηθή, αἰσιος, ἔνδοξος, κοιλιάς, λέγω.

Ἔσται ὑπὸ τοῦ Σημιαίου τοῦ Φωιδῆ

352. Ποικίλη Ἀεροστιχίς.

Τὸ πρῶτον καὶ δεύτερον γράμμα τῆς πρώτης τῶν χρησιμοποιούμενων λέξεων, τὸ δεύτερον καὶ τρίτον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον καὶ τέταρτον τῆς τρίτης, τὸ τέταρτον καὶ πέμπτον τῆς τέταρτης, καὶ τὸ πέμπτον τῆς πέμπτης αποτελοῦν βασιλεῖα τῆς Σπάρτης.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Ἡ ἡμέρα λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητάς μας λεπτὰ 5 μόνον. Ἐλάχιστος ὄρος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγότεραι τῶν 10 πληροῦνται ὡς νὰ ἦσαν 10.]

Προτρέπομεν τὰ ἀπανταχοῦ μέλη ἡμῶν ὅπως ἐντεινῶσι τὰς προσπάθειάς των διὰ τὸ Ἐσπάρθωμα. Ζητοῦνται ἀντιπροσώποι. Διεύθυνσις: Σπυριδωνία Βογιατζῆν, Καραϊσκού 130, Πειραιεύς.

Σύλλογος «Ἑλληνισμός». (5'—98)

Συγχαίρουσαι Δικέφαλον Ἀετὸν διὰ τὴν εἰς τοὺς Παιδικούς Ἀγῶνας ἐπιτυχίαν του, εὐχόμεθα αὐτῷ καὶ τὸν κτήνον τοῦ Ὀλυμπιονικίου. — Σύλλογος «Ἦώς». (5'—99)

Στὴν ἀγαπημένην μας Αἰμιλίαν Ἐπιμαχίην στέλλει ἡ «Ἦώς» γιὰ τὴν γιορτὴν τῆς χιλίης θερμῆς εὐχῆς. (5'—100)

Ἐτη πολλά ἐπὶ τῇ ἑορτῇ σου, σοῦ εὐχόμεθα, Καλλιόπῃ, ἡ Ἀελέ σου. (5'—101)

Ἐγὼ ὅτι ἠλλάξα ψευδώνυμον. Χαίρει Ν. Παρρὸν. Πρῶτην Δουξ Δημητσάνης. (5'—102)

Πᾶω ἀναλλαγῇ δελταρίων, εὐχαριστοῦσα ἐγκαρδιῶς ἀποστειλαντάς με. Χαρίκλεια Τροχάνη. (5'—103)

Εὐχαριστῶ Ἐθνικὴν Ἀμυγαν ἐπὶ ἐκδηλώσει εὐλογοῦσάν με αὐτῆς αἰσθημάτων. Βάσος Πανογιαννόπουλος. (5'—104)

Γονεῖς καὶ κηδεμόνες!

Ἀσφαλίσατε τὴν ζωὴν σας καὶ τὸ μέλλον τῶν τέκνων σας εἰς τὴν μεγάλην ἀσφαλιστικὴν ἐταιρίαν

Ἀσφάλεια: Ζωῆς, προικοδοτήσεων, πυρός, δυστυχημάτων, μεταφορῶν, θρασείας ὕβλεων.

Ἐγκαταστήμα ἐν Ἀθήναις Ὀδὸς Σταδίου 21

καϊμάνοι, θά γλυεντήσουν τὸν μαῦρο! Ἐπὶ τέλους, αὐτὸ καταπᾶ ἀνυπόφορο! Κάθε φορὰ ποῦ ἔλθῃ καμμιά ἐκλεκτὴ λεία ἀπὸ ἐδῶ, αὐτὰ ἐκεῖ τὰ ἀμφίβια μᾶς τὴν ἀρπάζουν μὲ τρόπο! Δὲν ἔχει πιά καλὸ φαγώσιμο, παρὰ γι' αὐτούς! Καὶ οἱ δικοὶ μᾶς, τότε, τί πρέπει νὰ τρώγουν; Μπιφτέκια ἀπὸ ρέγγες μὲ σαλάτα χαμομηλί; "Αχ! καταραμένες ὑδρωπικὲς σαῦρες!

Μὲ μόνην τὴν διαφορὰν, ὅτι αὐτὰ τὰ λόγια, ποῦ ἐγὼ τὰ μεταφράζω εἰς ἀνθρωπινὴν γλῶσσαν πρὸς χάριν σας, ἀγαπητοὶ μου ἀναγνώσται, ὁ Ἀδόλφος φυσικὰ τὰ ἐπρόφερει εἰς λεωντινὴν γλῶσσαν, δηλαδή μ' ἕνα τρομακτικὸν βρυχηθμόν, τὸν ὁποῖον ἀντεφώνησαν τὰ βουναῖα μετὴν ἡγῶ των. Οἱ μικροὶ πύθηκοι τρομαγμένοι, ἦλθαν κ' ἐξάρωσαν κοντὰ στὰς μητέρας των. Αἱ μητέρες ἔτρεξαν νὰ καταφύγουν κοντὰ στοὺς πατέρας των. Καὶ οἱ πατέρες τὸ ἔβαλαν στὰ πόδια πηλάλα. Ὅλα τὰ κρυφομύηματα τῶν ζώων ἐκόπησαν στὴ μέση. Καὶ αὐτοὶ οἱ ἐλέφαντες τὰ ἔχασαν ἐντελῶς, κ' ἐπροσπάθησαν νὰ ζαρῶσουν πίσω ἀπὸ τὰ βασθάβ, διὰ νὰ μὴ φαίνωνται. Ὅλος ὁ κόσμος ἐννοιοῦσεν ὅτι εἶχεν ὁ αὐθέντης τὸν λόγον...

Ὁ μαῦρος ποῦ ἔκαμε τὸν πεθαμένο, εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ νεροῦ, καταμεσῆς τῆς λίμνης, εἶχεν ἀκούση καὶ αὐτός, διότι ἐστρηφογύρισεν ἀμέσως. Ἄμα εἶδε τὸν Ἀδόλφον, ἔβγαλε μιά φωνή, ποῦ ἐφάνερωνε τὴν τρομάρα του, καὶ ἤρχισε νὰ κολυμβᾷ μετὰ δυνάμιν πρὸς τὸ ἀπέναντι μέρος, τὸ ἐκ διαμέτρου ἀντίθετον τοῦ μέρους, ὅπου ἐστέκετο ὁ γηραιὸς λέων.

Ἀλλὰ ἐκεῖ ἀκριβῶς ἐπῆδησεν ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὰ καλάμια ἕνας τεράστιος τίγρις, γνωστότατος εἰς τὴν χώραν τῶν θηρίων μετὰ τὸ ἐπώνυμον ὁ Πάνθηρ τῆς Ἰάβας.

Ὁ μαῦρος ἔβαλε κ' ἄλλη φωνή, καὶ ἀλλάξας ἀμέσως πορείαν, ἐκολούθησε πρὸς τὸ μέρος μᾶς. Δὲν ἐπρόφρασεν ὁμως νὰ κάμῃ τρεῖς ἀπλωτές, κ' ἔξαφνα, ἐμπρὸς του, ἐγένετο ἕνας ἀναβρασμός τοῦ νεροῦ κ' ἔλαμψε σάν ἀστραπὴ ἕνα γυαλιστερὸ μαῦρο πετσί. Μία μεγάλη κεφαλὴ ψαριοῦ, ποῦ πρῶτην φορὰν τὸ ἐδλέπαμε, ἀνεσκήθη κάτω ἀπὸ τὴν κεφαλὴν τοῦ Νυῦμ-Νυῦμ. κ' ἐγύρισεν ἀνάσκελα. Ἐφανερώθηκε τότε, κάτω ἀπὸ τὴν μύτην τῆς ἀκριβῶς, μία στοματάρια μὲ δόντια μυτερά, ἡ ὁποία ἔκαμε τὸν μαῦρον μιά χαψιά ἕως τὴν μέσην.

Καί, εἰς διάστημα ὀλιγώτερον ἀπὸ ὅσον χρειάζεται διὰ νὰ σᾶς τὸ περιγράψω, τὰ πάντα ἐξηφανίσθησαν μέσα στὸ νερό!

— Δὲν ἦτανε κροκόδειλος! ἐφώνησε ἡ μαμά μᾶς σαστισμένη ἀπὸ αὐτὸ τὸ θέμα.

— Δὲν ἦτανε κροκόδειλος! ἐπανελάβαμεν καὶ ἡμεῖς τρομαγμένοι.

— Θαρρεῖς καὶ ἦτανε κανένας καρχαρίας! ἐπρόσθεσεν ὁ μπαμπᾶ-Μπομπός.

Καὶ ὅλο τὸ δάσος, ὅλος ὁ κάμπος, ὅλο τὸ βουνό, κατατρομαγμένα καὶ ἀνήσυχτα, ἐπανέλαβαν καὶ εἶπαν:

— Δὲν τὸν ἔφαγε ὁ Φερδινάνδος, τὸν μαῦρο! Τὸ ἔφαγε ἕνας καρχαρίας.

Ἐξαφνα, μ' ἕνα ἀναβρασμὸν τοῦ νεροῦ, σάν σίφωνα ποῦ μᾶς ἐβρεξεν ὅσους ἡμεῖθα κοντὰ, ὁ Φερδινάνδος ἔσχισε τὴν ἐπιφάνειαν τῆς λίμνης κ' ἐτινάχθη ἐπάνω, σάν διαβολάκι ἀπὸ τὸ κουτί. Ἦτο κατακίτρινος ἀπὸ τὸν θυμὸν!

Ἐστῆριξε τὰ δύο ἐμπροσθινὰ του πόδια εἰς τὸ στρώμα τῶν καλαμιῶν ποῦ μᾶς ἐχρηστέμεν ὡς πλακοστρωμένη αὐλή, καὶ ἤρχισε νὰ οὐρλιάζῃ μετὰ δυνάμιν τῶν πνευμόνων του:

— Ποῖοι νὰ εἶνε αὐτοὶ οἱ ἀστεῖοι ποῦ μᾶς κουβαλήσανε ἕναν καρχαρία μέσα στὴν Νάνι-Νόνη! "Α! μὰ αὐτὸ μεγάλη ἀνοησία! Εἶνε πολὺ ἄνοστο χωρατό!

— Μὴ φωνάζετε δὰ ἔτσι, κύριε Φερδινάνδε! τοῦ εἶπεν ἡ μητέρα μου. Δὲν εἵμασθε κοφροί.

— Νὰ μὲ συγχωρῆτε, ἀγαπητὴ κυρία μου, ἐξηκολούθησεν ὁ Βασιλεὺς τῆς Λίμνης. Εἶμαι ὅμως τόσο μαγιώδης, ποῦ δὲν μπορῶ νὰ κρατηθῶ! Ἐλογάριαζα νὰ κάνω τὸ πρόγευμά μου μ' ἐκείνον τὸν μεζέ. Ἦμουν ἐκεῖ, δύο βήματα παρῆκει, κ' ἔκαμα καρτέρι, χωμένος μέσα στὰ χορτάρια, μαζὶ μετὰ τὴν γυναϊκά μου. Καὶ τὴν στιγμήν ποῦ ἐλέγαμε νὰ χυμῆσωμε ἐπάνω του, νὰ σου!

μέσα στὴν μύτη μᾶς, αὐτὸς ὁ καταραμένος ὁ καρχαρίας, καὶ μᾶς τὸν ἀρπάζει! Ἡ καϊμένη ἡ γυναϊκά μου ἐκρεββατώθηκε ἀπὸ τὴν μανία τῆς! Ἐγὼ, ἀφρίζω ἀπὸ τὴν λύσσα μου! Μὰ, τὸ ἐννοεῖτε, τί πάει νὰ πῆ; Καρχαρίας μέσα σὲ λίμνη! αὐτὸ τὸ πρᾶγμα, δὲν ἀκούσθηκε ἄλλη φορὰ, λόγον τιμῆς!.. "Αχ! καὶ νὰ ἐτσάκωνα τὸν ἄνοστο ἀστεῖο, ποῦ μᾶς τὸν ἔφερε ἐδῶ!..

Ὁ πατέρας μου ἀπεφάνθη τότε:

— Μὰ, ἀγαπητέ μου φίλε, ἢ μπορεῖ κάλλιστα νὰ ἔχη ἀναθῆ μόνος του διὰ τοῦ μεγάλου ποταμοῦ Κόγγου καὶ τοῦ Οὐμπάγγη καὶ διὰ τοῦ μικροτέρου Κάμπ-Σέ!.. Οἱ σολωμοὶ εἰς τὴν Εὐρώπην ἀναβαίνουν πρὸς τὰς πηγὰς τῶν ποταμῶν ἢ μπορεῖ λοιπὸν κ' ἕνας καρχαρίας ν' ἀναπλεύσῃ τὸν Κόγγον.

— Μὰ τότε, ἐμούργησεν ὁ Φερδινάνδος ἀγανακτισμένος, — τί κάμουν λοιπὸν οἱ κροκόδειλοι ἐκείνου τοῦ ποταμοῦ, ποῦ εἶνε ἐπιφορτισμένοι μετὰ ἀστυνομικὰ καθήκοντα τῶν ὑδάτων; Μήπως πᾶμε τάχα ἡμεῖς ἀκάλεστοι εἰς τὸν ὠκεανὸν νὰ πάρωμε τὸ πρᾶγεμα

εἰς τὸ σπῆτι τῶν κυρίων καρχαρίων, καὶ νὰ τοὺς ἀρπάζουμε τὸ φαί ἀπὸ τὸ στόμα; "Αν τώρα αὐτοὶ ἔχουν τὸ θάρρος νὰ ἔρχωνται ἕως τὰς λίμνας μᾶς καὶ νὰ μᾶς χάθουν τὰ φαγητά μᾶς, δὲν βλέπω τὸν λόγον διὰ τί νὰ μὴν ἔλθουν καὶ αἱ κυριαὶ φάλαιναί, κανένα πρῶτὸ, νὰ κάμουν ἕνα γύρον εἰς τὰ μέρη μᾶς καὶ νὰ μᾶς ἀδειάσουν ἐντελῶς τὰ κελλάρια!..

"Α! ὄχι! αὐτὸ εἶνε σκάνδαλον! ὁμολογουμένως σκάνδαλον!

Καὶ ἤρχισε νὰ κλαίῃ πικρῶς, διότι οἱ κροκόδειλοι, ὡς γνωστόν, ἔχουν εὐκολὰ τὰ δάκρυα.

Ἀλλὰ, ἐκεῖ κάτω, μέσα εἰς τὴν πυκνὴν λόχμην, ἡ χαρὰ τοῦ Ἀδόλφου δὲν εἶχε πλέον ὄρια, καὶ, ἀπέναντι του, εἰς τὴν ἄλλην ὄχθη τῆς λίμνης, ὁ τεράστιος τίγρις ἐκυλιέτο ἀπὸ τὴν ἀγαλλίασίν του μέσα στὰ καλάμια, ποῦ ἐτσακίζοντο διὰ νὰ μὴ βλέπουν ἐκείνη τὴν θηριώδη χαρὰν.

— "Ε, κύρ Πάνθηρ τῆς Ἰάβας, ἐφώνησεν ὁ γέρο-λέων, ποῦ τὸν εἶχε πιάσει λέξυγγας ἀπὸ τὰ χάχανα, ἔ!.. Ἐίδες αὐτὸν τὸν συμπαθητικόν, τὸν καρχαρία, πῶς ἄρπαξε τὸ μαῦρο μὲς' ἀπὸ τὴν μύτη τῶν κροκοδείλων! "Α! καλέ, ἄσε με νὰ γελάσω! Ἐγλύφανε κ' ὄλας τὰ ρουθόνια τους οἱ καϊμάνοι! Κ' ὕστερα, ἐμίγανε στὰ κρῦα τοῦ λουτροῦ!.. "Α! μὰ εἶνε ἀλήθεια ἔξοχος αὐτὸς ὁ καρχαρίας! Τοῦ ἀξίζει παράσημο!

— Καὶ τοῦ ὑπεραξίζει, γέρο μου Ἀδόλφε, ἀπήντησεν ὁ τίγρις σκασμένος στὰ γέλια. Τί μούτρα θὰ κάνουν ἐκεῖ μέσα! (Κ' ἔδειξε τὴν λίμνην μετὰ τὸ νυχτωτὸ πόδι του)... Κί' αὐτὸς ὁ καυχησιάρης ὁ Φερδινάνδος, ποῦ ξεροκαμαρώνει γιὰ τὴν δυνάμιν του, θὰ κατεβάσῃ τώρα τὴν μύτην του! Χά! χά! χά! Τὸν βλέπω ἀπ' ἐδῶ. Θά βγάλῃ τὴν χροσὴ ἀπὸ τὸ κακὸ του!

Καὶ καθισμένος εἰς τὰ πίσω πόδια του, ὁ Πάνθηρ τῆς Ἰάβας, ἔβαλε τὰ νυχτωτὰ ἐμπροσθινὰ πόδια του εἰς τὸ ρύγχος τοῦ στερογυλευμένα σάν ἀλιπύγγα, κ' ἐφώνησεν εἰρωνικώτατα:

— "Ε, Φερδινάνδε, ἔ! Πρόβαλε νὰ σὲ δοῦμε, γλυκὲ μου καϊμάνε, καὶ νὰ σὲ καμαρώσομε, καὶ νὰ σὲ συχαροῦμε! "Ε, Φερδινάνδε, ἔ!!!

Καὶ οἱ πύθηκοι καὶ οἱ παπαγάλλοι, αὐτοὶ οἱ ἀπαράμιλλοι μῆμοι, ἤρχισαν νὰ γελοῦν καὶ νὰ χαχανίζον ὅπως τὰ δύο θηρία, ἐπαναλαμβάνοντες μετὰ ξεφωνητά:

— "Ε, Φερδινάνδε, ἔ!

Καὶ μετ' ὀλίγον ὄλη ἡ λόχμη, ὅπου τὰ ἄλλα σαρκοφάγα, εὐχαριστήματα καὶ αὐτὰ μετὰ τὴν κακοτυχίαν τῶν κροκοδείλων, ἐκρατοῦσαν τὰ πλευρά των, ὅλο τὸ δάσος καὶ ὅλο τὸ βουνὸ ἐληγήθησαν στὰ χάχανα, μετὰ ἄγρια οὐρλιάσματα:

— "Ε, Φερδινάνδε, ἔ!!!

Εἰς αὐτὸ τὸ διάστημα, ὁ Βασιλεὺς τῶν Καϊμάνων, ἐσκούπιζε σάν λυσσαμένος τὰ μάτια του μετὰ φύλλα ἀπὸ νυμφαίας... (Ἔπεται συνέχεια).

KIMON AKKIANHS
(Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ Γ. Τρεμζῶ).

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΤΟ ΤΑΞΕΙΔΙ

Αγαπητοί μου,

ΟΡΑΤΙΟΣ, ὁ λατῖνος ποιητὴς ποῦ βασανίζει χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ τοὺς μαθητὰς, λέγει κάπου— θὰ τὸ ἐνθυμεῖσθε— ὅτι περισσότερο ἀπ' ὅλους τοὺς τολμηροὺς θαυμάζει ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος πρῶτος ἐνεπιστεύθη τὸν ἑαυτὸν τοῦ εἰς ἕνα ξύλον καὶ διέπλευσε θάλασσαν. Σήμερον, ὅτε τὸ ξύλον αὐτὸ τὸ πρωτογενὲς ἐξειλίχθη σιγὰ-σιγὰ εἰς μέγα, στερεὸν καὶ ἀσφαλὲς ἀτμόπλοιον, ἀνεῖς ἐπιβάτης βέβαια δὲν εἴμπορεῖ νὰ καυχῆθῃ διὰ τόλμην, καὶ μάλιστα ὅταν πρόκειται νὰ κάμῃ ἕνα τόσο δὰ μικρὸ ταξιδάκι, καὶ ὅταν δι' αὐτὸ ἐκλέγῃ τὸν καλοκαιρινὸν Ἰούνιον καὶ ἕνα ὠραῖον σκάφος, ἀνετον, ταχύπλοον καὶ καθαρόν.

Καὶ ὅμως!.. Ἦθελα νὰ σᾶς εἶχα μὰζὶ μου εἰς τὸ ταξεῖδι μου, διὰ νὰ μοῦ εἰπῆτε ἂν δὲν εἶνε ἀκόμη τόλμη καὶ τόλμη νὰ ἐμπιστεύεται κανεὶς τὸν ἑαυτὸν τοῦ εἰς οἰονδήποτε ξύλον καὶ εἰς οἰονδήποτε θάλασσαν!.. Ἐκεῖ ποῦ πηγαίνετε ἤσυχος, ἀμέριμος, καὶ θαυμάζετε τὴν γαλανὴν γαλήνην, καὶ ἀναπνέετε τὸν καθαρὸν ἀέρα, καὶ συνομιλεῖτε μετὰ τοὺς συνταξιδιωτὰς περὶ ἀνέμων καὶ ὑδάτων—κυριολεκτικῶς, —καὶ διασκεδάετε, καὶ παραγγέλλετε εὐθυμίας εἰς τὸν καμαρότον τὸ γεῦμά σας, —ἐξαφνα, εἰς τὰ καλὰ-καθούμενα, ὁ ἀνεμὸς ἀρχίζει νὰ δυναμόνη, νὰ γίνεταί ἐνοχλητικὸς, καὶ ἡ θάλασσα νὰ φουσκόνῃ.. Πρῶτα κύματα μικρά, ἔπειτα μεγαλύτερα, ἔπειτα πελώρια καὶ ἀφορισμένα.. Ἡ μικρὰ Κάκια βλέπει τοὺς ἀφροὺς καὶ ἐρωτᾷ ἂν ἀπὸ τὰ πλοῖα ρίχνουν εἰς τὴν θάλασσαν... σαπυνάδες. Θὰ εἶχατε ὄλη τὴν διάθεσιν νὰ γελάσετε μετὰ τὸ παιδικὸν πνεῦμα, ἂν τὸ σκάφος δὲν ἤρχιζε νὰ κινῆται τόσο δυνατὰ, νάναιθοκατεβαίνῃ ἐπάνω εἰς τὰ κύματα τόσο ἀποτόμως, ὥστε νὰ σᾶς πιάνη ζάλη καὶ φόβος... Ἡ εὐθυμία γύρω σας ἔπεσε. Παντοῦ πρόσωπα ὠχροκίτρινα καὶ κατηρηγῆ. Ἡ κυκλοφορία παύει, διότι ὀλίγοι εἶνε εἰς θέσιν νὰ κινηθοῦν μέσα εἰς τὸν σάλον. Οἱ περισσότεροι προτιμοῦν νὰ μείνουν εἰς τὴν θέσιν ὅπου εὐρέθησαν ἀκίνητοι καὶ βλοσυροί. Αἱ κυριαὶ ἀρχίζουν νὰ στενάζουν καὶ νὰ σταυροκοποῦνται.

Χωρὶς ἄλλο ἀπὸ μέσα τῶν κάμουν προσευχῆν... Τα πρῶτα συμπτώματα τῆς ναυτίας ἀρχίζουν. Εἰς τὰ διαλείμματα τῶν δεινῶν κρότων τοῦ κύματος, ἀκούονται οἱ ἀπαίσιιοι βορβορυγμοί. Ἄνδρες καὶ γυναῖκες, μικροὶ καὶ μεγάλοι, νομίζεις ὅτι ἐδηλητηριάσθησαν καὶ ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμήν θάποθάνουν. Ὅλιγοὶ ἀντέχουν καὶ εἴμποροῦν νὰ περιποιηθῶνται τοὺς ἀσθενεῖς. Οἱ καμαρότοι πηγαينوέρχοντα μετὰ δυσκολίας, κλονούμενοι καὶ στηριζόμενοι διὰ νὰ μὴ πέσουν. Τὸ κατάστρωμα σχεδὸν ἐρημοῦται ἢ αἰθουσα καὶ οἱ κοιτῶνες μεταβάλλονται εἰς νοσοκομεῖα... χωρὶς νοσοκόμους. Αἰθέρεις καὶ κολώνεις εἰς ἐνεργειαν. Καὶ τὸ πλοῖον χορεύει ἐπάνω εἰς τὰ πελώρια κύματα σάν καρυδόφλοιδον, καὶ τὸ κατάστρωμα γεμίζει νερά, τὰ ὅποια κάπου-κάπου βρέχουν καὶ μέσα εἰς τοὺς κοιτῶνας... Μία θύρα ἀνοίγεται ἀπὸ ἕνα κύμα, καὶ κτυπᾷ μετὰ ὀρμῆν εἰς τὸ κεφάλι ἕνα παιδί ποῦ ἐστέκετο ἀπὸ πίσω, καὶ τὸ νερὸν τὸ βρέχει ἀπὸ πάνω ἕως κάτω... Τέτοιο κακόν, τέτοιαν τρικυμίαν, Ἰούνιον μῆνα, μέσα εἰς τὸν Κορινθιακὸν κόλπον, οὔτε ὁ γηραιὸς πλοίαρχος δὲν τὴν ἐνθυμεῖται. Καὶ ἀπορῶν, ψιθυρίζει:

— "Αχ! αὐτὴ ἡ ἐκρηγῆς τοῦ Βεζουβίου!..

Ἡ ἀναστάσις τῶν στοιχείων, ἡ ἀτμοσφαιρικὴ ἀνωμαλία, αὐταὶ αἱ ὄψιμοι βρογαί, αἱ θέλλαι καὶ αἱ τρικυμίαι τῆς Μεσογείου ὄλης, ἀποδίδονται εἰς τὴν ἐκρηγῆν τοῦ Βεζουβίου. Κάπου ἔπρεπε τέλος πάντων νὰ ποδοθοῦν... Καὶ τώρα τί θὰ γίνῃ; Θὰ ἐξακολουθήσῃ ἢ θὰ παύσῃ; Ὄρες καὶ ὄρες, ἡμέραν ὀλιγὴν παραδέρνομεν ἐπάνω εἰς μαγιώδη κύματα. Καὶ ἂν ἡ τρικυμία αὐξήσῃ; Καὶ ἂν ἐπέλθῃ καμμιά θέλλαι, καμμιά δίνη, κανένας σίφων; Ἐκρηγῆς τοῦ Βεζουβίου, σοῦ λέγει ὁ ἄλλος. Ὅλα εἴμπορεῖ κανεὶς νὰ τὰ περιμένῃ... Καὶ ἂν παρασπυρῆ τὸ τιμόνι μᾶς; καὶ ἂν χαλάσῃ ἡ μηχανὴ μᾶς; καὶ ἂν σπάσῃ τὸ πλοῖόν μας; Βουλιὰμε ἢ ὄχι; Καὶ εἶνε ἢ δὲν εἶνε τόλμη νὰ ταξιδεύῃ κανεὶς τὸν Ἰούνιον εἰς τὸν Κορινθιακὸν μετὰ ἀτμόπλοιον, ὅταν ἔχη ἀναστατάσῃ ὄλην τὴν Μεσόγειον αὐτὸς ὁ κύριος Βεζουβίος μετὰ τὰς ἐκρήξεις του;

Εὐτυχὸς!..

Τὸ κακὸν πρὸς τὴν νύκτα ὀλιγοστεύει. Ὁ τρελλὸς πυρρῆχος τοῦ πλοίου μεταβάλλεται εἰς χορὸν ρυθμικὸν καὶ ἤρεμον. Εἴμποροῦμεν νὰ δειπνήσωμεν καὶ νὰ κοιμηθῶμεν μετὰ κάποιαν ἡσυχίαν. Παρηγοροῦμεθα ἀντιστρέφοντες τὴν ἐπιπέδον τοῦ αἰσώπειου μύθου, ὅτι δίκαια πεπόνθαμεν ἀφοῦ, χερσαῖοι ὄντες, ἠθελήσαμεν νὰ γίνωμεν θαλάσσιοι... Καὶ ἀνατέλλει ἡ νέα αὐγὴ μετὰ γαλήνην καὶ καθαρόν οὐρανόν, καὶ διακρίνονται, μα-

κρὰν εἰς τὸν ὄριζοντα, αἱ «ἰσραὶ ὄχθαι» τὰς ὁποίας ἐφαλεν ὁ Φώσκολος, ὁ μέγας ζακύνθιος ποιητὴς.

Ἴδου ἐμπρὸς μου ἡ Ζακύνθος. Βαθμηδόν, τὸ πράσινον, μεταξὺ οὐρανοῦ καὶ θαλάσσης, πυκνοῦται καὶ ζωηρεύει. Ἴδου τὰ κατάφυτα βουναῖα ἱδοῦ ἡ λευκὴ πόλις ἱδοῦ ὁ ὠραῖος λιμὴν.

Πρὸ τοῦ θεάματος αὐτοῦ ὄλα τὰ πύθηματα λησμονοῦνται. Οἱ ἀνθρωποὶ γύρω μου φαίνονται γελαστοὶ καὶ εὐτυχεῖς ὅπως ἐγὼ. Μία τέτοια εὐτυχία ἔχει ὄλον τὸ δικαίωμα νὰ πληρωθῇ καὶ μετὰ τρικυμίαν μεγαλειτέραν ἀπὸ αὐτὴν ποῦ ἐπέρρασα διὰ νὰ ξαναἰδῶ τὴν πατρίδα μου...
Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΤΩΝ Εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς τῆς Διαπλάσεως

ΛΕΩΝ Δ. ΜΑΚΚΑΣ
τυχὸν ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Ἄσμα τῆς Νίκης τοῦ Α' Βραβείου τῶν Ἑθνημῶν τοῦ 1905 καὶ βραβευθεὶς ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Δικέφαλος Ἄστος εἰς τὸν 95ον Διαγωνισμὸν τῶν Ἀδελφῶν.
(Ἴδε Διάπλασιν τοῦ 1906, σελ. 78 καὶ 215).

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Κύτταξε λύχνος τί μικρὸς πόσο μακρὰν φατίζει! Τὸ ἴδιο λάμπει κ' ἡ ὄρεθι εἰς ἐν' ἀρχεῖον κόσμον.

* * *

"Ὅποιος ἔχει τὰ πολλὰ, Ἄσπριζον τὰ μαλλιά του ἀρχήτερα "Ὅποιος ἔχει ὅσα τοῦ ἀρκούν Πηγαινέι ἡ ζωὴ του μακρότερα.

(Ἐκ τῶν τοῦ Σαίξπηρ) Μετάφρασις Δ. ΒΙΚΕΛΑ

ΜΠΕΜΠΕΚΑ ΚΑΙ ΜΠΕΜΠΗΣ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β΄

ΤΟ ΠΑΡΑΣΗΜΟΝ ΤΗΣ ΕΝΤΡΟΠΗΣ

— Κυρία Θελεξινόη, είπεν ο κύριος Χρονολογίδης, την άλλην ημέραν του μαθήματος γνωρίζετε να μου ειπείτε ποία είνε η μαθήτρια, την οποίαν αι συμμαθήτριά της φωνάζουν με τὸ ὄνομα Μπεμπέκα;

Και ὁ κύριος καθηγητής, διὰ νὰ ἐξηγήσῃ τί τὴν ἤθελεν, ἐκάθησε καὶ εἶπε εἰς τὴν κυρίαν ὑποδιευθύντριαν τί εἶδους λογαριασμοὺς ἔκαμνεν ἡ μικροῦλα μαθήτριά του.

Ἡ κυρία Θελεξινόη τὸν ἤκουσε χωρὶς νὰ ὀμιλῇ, καὶ τῆς ἐκακοφάνη πολὺ αὐτὸ ποῦ ἤκουσε. Δι' αὐτὸ ἀπήντησε σοβαρὰ-σοβαρὰ:

— Εἰς τὸ προσεχὲς μάθημα, κύριε καθηγητά, θὰ σὰς τὴν παρουσιάσω...

"Α! τὴν καυμένην τὴν Μπεμπέκα! Ἐκεῖνη ἡ πονηρὴ ἐξυπνάδα τῆς τῆς ἐβγήκε ξυνή.

Τὸ ἀπόγευμα κ' ἔλας ἡ κυρία Θελεξινόη τὴν ἐφώνησε καὶ τῆς ἔκαμε αὐστηρὰς ἐπιπλήξεις:

— Βίσαι ἓνα κακοκόριτσο! τῆς εἶπε. Νὰ μὴ σέβουσαι τὸν σεβαστὸν καθηγητὴν σου, ποῦ τόσον κοπιᾷ διὰ νὰ σὲ διδάξῃ καὶ νὰ σὲ φωτίσῃ, παρὰ νὰ προσέχῃς στὰ νευρικά του κινήματα διὰ νὰ τὸν περιπαίξῃς! — Ἄ! μὰ αὐτὸ εἶνε πολὺ κακό! Ἐπερίμενα πὼς

ἦτανε κακό! Καὶ τώρα λυποῦμαι ποῦ τὸ ἔκανα. Κανένα πιά δὲν θὰ περιπαίξω!

Ἡ κυρία Θελεξινόη λυπᾶται τὴν Μπεμπέκα, διότι τὴν βλέπει μετανοημένην, ἀπατεῖ ὅμως νὰ φορέσῃ αὐτὴ, εἰς τὸ προσεχὲς μάθημα τοῦ κυρίου Χρονολογίδου, τὸ παράσημον τῆς ἐντροπῆς.

Τὸ παράσημον αὐτὸ—ποῦ τὸ τρέμουν αἱ μαθήτριά της ὅσαι κάμνουν ἀταξίες—εἶνε μπροῦντζινο, μεγάλο ἴσα μ' ἓνα πατάκι, κ' ἔχει μετὰ μεγάλα γράμματα τὴν λέξιν ἐντροπή καὶ

«Βίσαι ἓνα κακοκόριτσο...» (Σελ. 228, στ. α')

«Ἐσκυψε νὰ ἰδῇ τὸ παράξενο στολίδι...» (Σελ. 228)

θὰ εἶχες καλλίτερα αἰσθήματα στὴν καρδοῦλά σου.

Ἡ καρδοῦλα τῆς Μπεμπέκας κτυπᾷ πολὺ δυνατὰ κάτω ἀπὸ τὸ πελερινάκι τῆς, καὶ τὰ χειλάνια τῆς τρέμουνε. Εἰς τὸ τέλος δὲν ἤμπορεῖ πιά νὰ κρατηθῇ, δάκρυα πρέχουν εἰς τὰ μάγουλά της, καὶ τὸ στόμα τῆς λέγει:

— Ω! κυρία Θελεξινόη, ἐγὼ τὸ ἔκανα γιὰ νὰ γελάσω, δὲν ἤξερα πὼς

ἀπὸ τὴ μιὰ μεριά καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη Λοιπόν, ἡ Μπεμπέκα, μετὰ τὰ μάτια κόκκινα καὶ φουσκωμένα ἀπὸ τὸ πολὺ κλάμμα, ἐστάθη εἰς τὴν πόρταν τῆς τάξεως, τὴν ὥρα ποῦ ἦτο νὰ ἔλθῃ ὁ κ. Χρονολογίδης.

Ἐπειδὴ ὁ κ. Χρονολογίδης ἦτο πολὺ μύωψ, ἤλθε παραπολὺ κοντὰ κ' ἔσκυψε νὰ ἰδῇ τὸ παράξενο στολίδι ποῦ ἐστόλιζε τὸ στήθος τῆς μαθητριάς. Καὶ ἔπειτα ἐγύρισε πάλιν πρὸς τὴν κυρίαν Θελεξινόην, διὰ νὰ ζητήσῃ ἐξηγήσεις.

— Ἐξηγήσατε νὰ γνωρίσετε τὴν δεσποινίδα Μπεμπέκα, κύριε καθηγητά, εἶπεν ἡ ὑποδιευθύντρια. Ἐδῶ εἶνε, παροῦσα καὶ μετανοημένη, καὶ σὰς ζητεῖ συγχώρησιν.

— Τὴν συγχωρᾷ πολὺ εὐχαρίστως, ἔσπευσε ν' ἀπαντήσῃ ὁ καλὸς κ. Χρονολογίδης. Σὰς παρακαλῶ, κυρία, βγάλτε ἀπὸ τὸ λαιμὸ τῆς αὐτὸ τὸ ἄσχημο στολίδι!

Θὰ με ὑποχρεώσετε πολὺ ἂν τῆς τὸ βγάλετε, διότι εἶμαι βέβαιος πὼς δὲν θὰ τὸ ξανακάμῃ καὶ ὅτι, ἀπὸ τώρα καὶ εἰς τὸ ἐξῆς, θὰ εἶνε ἓνα ἀπὸ τὰ ἐπιμελέστερα κοριτσάκια τοῦ σχολείου...

Ἐκαιγαν, κόκκινα σὰν φωτιά, τὰ μάγουλα τῆς Μπεμπέκας, κ' ἐκτυπούσεν ἡ καρδοῦλά της δυνατὰ, ὅταν ἐπήγε νὰ καθῆσθαι εἰς τὴν θέσιν τῆς. Ἡ

καλωσύνη καὶ ἡ ἐπιείκεια τοῦ σεβαστοῦ καθηγητοῦ τὴν ἔκαμαν νὰ συγκινηθῇ πολὺ. Εἶνε κατεντροπιασμένη μετὰ αὐτὴν τὴν ἱστορίαν, καὶ κάμνει ὄρον ἀπὸ μέσα τῆς ὅτι δὲν θὰ τὸ ξανακάμῃ ποτὲ πιά.

(Ἐπεταὶ συνέχεια) Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

Ο ΝΑΥΤΟΠΛΗΣ ΤΟΥ ΣΟΥΡΚΟΥΦ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ΄

ΠΟΛΕΜΙΚΟΙ ΧΑΡΙΕΝΤΙΣΜΟΙ

Οἱ ναῦται τοῦ Σουρκούφ εἶδαν ἀμέσως ποῖα αἰτία ἔπεισαν τὸν ἀρχηγὸν τῶν νὰ φύγῃ ἐνώπιον τῶν ἀγγλικῶν πλοίων.

Ἦσαν εἰς τὰ περίεξ τῶν νήσων Μαλδιῶν, εἰς μέρος ἐπικίνδυνον διὰ τὴν ναυτιλίαν, εἰς τὸ ὅποιον εἶχαν συρῆ ἀμέτρητα ναυάγια.

Πρὸ ἐβδομάδων, ὁ καταδρομεὺς εἶχεν εἰδοποιηθῆ ὅτι τρία ἀγγλικά σκάφη, τὰ ὁποῖα ἐταξείδευαν μαζί, εἶχαν ἀναχωρήσῃ ἀπὸ τὴν Εὐέλπιδα Ἄκραν διενθυσόμενα πρὸς τὰς Ἰνδίας.

Ἐπειδὴ δὲν εἶχε πλέον τὴν Ἀγίαν Ἄνναν πλησίον του, ἐξ αἰτίας τοῦ στρατηγήματος τοῦ Κλαβαγιάν, ὁ Σουρκούφ δὲν ἤδυνήθη νὰ ἐπιτηρήσῃ τὰ παράλια τῆς Ἀφρικῆς, οὕτε, ἐπομένως, νὰ συλλάβῃ κατὰ τὴν διάβασίν των, ἐκεῖνα τὰ τρία πλοῖα, τὰ ὁποῖα ἐμάντευεν ὅτι ἦσαν φορτωμένα μετὰ πλοῦσιον φορτίον.

Εἶχε λοιπὸν συνομιλήσῃ ἰδιαιτέρως μετὰ τὸν ὑπαρχηγὸν του, καὶ κανονίσμαζέ του τὸ τολμηρὸν καὶ πρωτότυπον σγῆδόν του:

— Ἰάκωβε, εἶχεν εἰπῆ ὁ Σουρκούφ, ἔχομεν δύο μέσα εἰς τὴν διάθεσίν μας: νὰ ναυμαχήσωμεν ἀμέσως μετὰ τὰ τρία πολεμικά, νὰ τὰ καταποντίσωμεν καὶ νὰ ἐπιστρέψωμεν ἐναντίον τῆς παραπομπῆς τῶν ἐμπορικῶν καὶ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει διατρέχομεν τὸν κίνδυνον νὰ πάθωμεν σοβαρὰς ἀβαρίας καὶ νὰ μὴν ἔχωμεν πλέον ἀρκετὴν δύναμιν ὥστε νὰ κυριεύσωμεν τὰ ἐμπορικά—ἢ νὰ σπεύσωμεν τὸ ταχύτερον πρὸς συνάντησιν τῶν ἐμπορικῶν, νὰ τὰ αἰχμαλωτίσωμεν, καὶ νὰ περιμεύωμεν τὰ τρία πολεμικά διὰ νὰ ναυμαχήσωμεν μαζί των.

Ὁ Ἰάκωβος ἔσεισε τὴν κεφαλὴν.

— Εἶνε τολμηρὸν αὐτὸ τὸ μέσον, ἀλλὰ καὶ αὐτὸ ρισκοκίνδυνον. Ἄμα συλλάβωμεν τὰ ἐμπορικά, τί θὰ κάμωμεν; Πὼς θ' ἀντιμετωπίσωμεν τοὺς Ἀγγλους, ἂν μᾶς δέσῃ τὰ χέρια τὸ φορτίον των; Ὀλίγοι πιθανότητες ὑπάρχουν ὅτι θὰ κατορθώσωμεν νὰ διατηρήσωμεν τὴν λείαν μας...

Ὁ Σουρκούφ ἔκαμε μίαν ζώηράν χειρονομίαν, κ' ἔπειτα ἔκρουσε τὸ ὦμον τοῦ φίλου του:

— Δὲν μ' ἐνόησες. Δὲν θέλω νὰ βυ-

θίσω τὰ ἐμπορικά, τὸ ἐναντίον μάλιστα. Πρόκειται νὰ τὰ συλλάβωμεν, χωρὶς νὰ τὰ βλάψωμεν, καὶ νὰ τὰ μεταχειρισθῶμεν ἐναντίον τῶν ἄλλων ὡς ἀσπίδας μας. Γνωρίζω ὅτι εἰς ἐν ἀπὸ αὐτὰ εὐρίσκονται εὐγενεῖς κυριαὶ καὶ θελκτικαὶ δεσποινίδες, αἱ ὁποῖαι ἔρχονται νὰ εὗρουν τοὺς συγγενεῖς των εἰς τὰς Ἰνδίας. Αὐταὶ θὰ γίνουσι ὄμοιοι, ἀσφαλεῖς θώρακες ἐναντίον τῶν ἀγγλικῶν ὀβουζίων. Ἄμα τὰς αἰχμαλωτίσωμεν, ὅλα τὰ καλὰ χαρτιά εἰς τὸ παγγίδι θὰ εἶνε ἰδικὰ μας.

Ὁ Κλαβαγιάν ἤρχισε νὰ γελά:

— Ὅα εἶνε, ἀφοῦ τὸ λέγετε ἐσὺ!... Μετὰ τὰς ἐπιβατριάς ἐκεῖνας θὰ εἶνε χωρὶς ἀμφιβολίαν καὶ ἡ καὶδὴ Στάγγωπ, ἡ ἐξαδέλφη τῆς καὶδης Βλάχκουδ, ἐκεῖνη ποῦ εἶχε νὰ φέρῃ ἀπὸ τὴν Εὐρώπην δύο πιάνα μετὰ οὐρά, ἀγορασμένα ἀπὸ τὴν Γαλλίαν. Λαμπρὰ λεία θὰ εἶνε αὐτὴ διὰ ναυτικούς μετὰ ἱπποτικά αἰσθήματα...

Ἡ διαταγὴ τῆς ἐπιθέσεως ἀπεφασίσθη νὰ δοθῇ. Ὁ Ἰάκωβος ἐν τούτοις ὑπέβαλε μίαν ἀντίρρησην:

— Ὅλα αὐτὰ εἶνε πολὺ καλὰ. Ἀλλὰ ποῦ θὰ τὰ πιάσωμεν ἐκεῖνα τὰ ἐμπορικά;

— Κατὰ τὴν γνώμην μου, ἀπήντησεν ὁ Μαλουίνος, αὐτὴν τὴν ὥραν δὲν θὰ εἶνε μακρὰν. Στοίχηματίζω τὸ δεξί μου χεῖρ ὅτι θὰ ἔχουν εἰσέλθῃ εἰς τὸν πορθμὸν τῶν Μαλδιῶν.

— Ω! ἐμπορικά πλοῖα, καὶ νὰ ριφονδυνεῦσιν εἰς μέρος τόσον ἐπικίνδυνον...

— Ω, μάλιστα! ἔχει τὴν φήμην ὅτι εἶνε ἐπικίνδυνον, τὸ παραδέχομαι. Ἀλλὰ αὐτὴν τὴν ἐποχὴν ὁ ἀνεμος εἶνε εὐνοϊκός, καὶ ἐκτός τούτου, ὅσον ἐπικίνδυνος καὶ ἂν εἶνε αὐτὴ ἡ δίοδος, περισσότερον εἶνε ἡ συνάντησις μετὰ τοὺς πειρατάς. Ὑπάρχουν λοιπὸν πολλαὶ πιθανότητες ὅτι εἶνε ὀρθὴ ἡ ὑπόθεσίς μου.

— Ἀφοῦ εἶνε ἔτσι, φόρτσα πανιά, κ' ἐμπρός!

Αὐτὸς ἦτο ὁ λόγος, διὰ τὸν ὅποιον τὰ γαλλικὰ καταδρομικά ἐφυγαν ἐνώπιον τῶν ἀγγλικῶν πολεμικῶν καὶ τὰ παρέσυραν κατόπιν των εἰς τὸ στενὸν τῶν Μαλδιῶν.

Τὴν ἑκτην ἡμέραν, κατὰ τὸ μεσημέρι, ὁ Κλαβαγιάν, ὁ ὁποῖος προσέπλεε μετὰ τὴν Ἀγίαν Ἄνναν του, ἐλόβησε καὶ ἤλθε νὰ συνεννοηθῇ μετὰ τὸν ἀρχηγόν του. Εἶχεν ἰδῆ πρὸς τὰ νοτιοδυτικά, πλησίον εἰς τὴν μικροτέραν νῆσον ἀπὸ τὰς Μαλδιῶνας, τὴν συνοδίαν τῶν ἐμπορικῶν, τὰ ὁποῖα ἐπήγγαιναν νὰ εὗρουν. Τὰ τρία ἀγγλικά ἤρχοντο μαζί...

Ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ, ὁ Βρυκόλαξ καὶ ἡ Ἄγρια Ἄννα ἐκάνονσαν τὴν πορείαν των, συμφώνως μετὰ τὸ ἀποῦν, ἀλλὰ τὸλμηρὸν σγῆδιον τοῦ Σουρκούφ. Ἀφιστηνὴν Ἐλπίδα καὶ τὴν Καλὴν Ἐλπίδα νὰ πλέουσιν ἀργὰ εἰς τὰ ἴχνη των, καὶ, ἀφοῦ ἤνοιζαν ὅλα τὰ πανιά των,

τὰ δύο καταδρομικά ὤρμησαν πρὸς συνάντησιν τῶν ἐμπορικῶν.

Χάρις εἰς τὴν καταπληκτικὴν των ταχύτητα, τὰ ἐθάσαν κατὰ τὰς τρεῖς τὸ ἀπόγευμα. Ἦσαν ἀκριβῶς ἐκεῖνα ποῦ ἐπερίμεναν. Τὰ τρία σκάφη, βαρέως φορτωμένα, ἐφαίνοντο ἐρποντα εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῶν κυμάτων, Δὲν ἐλογάριαζαν νὰ συναντήσουν τὸν ἐχθρὸν εἰς ἐκεῖνα τὰ μέρη τὰ φημιζόμενα διὰ τοὺς κινδύνους των, καὶ ὁ ἀνόητος αὐτὸς ὑπολογισμὸς ἔγινεν ἡ καταστροφὴ των.

Ἡ ἐμφάνισις τῶν καταδρομῶν τὰ ἔκαμε νὰ σταθοῦν ἀκίνητα, καὶ μόνον ἐν ἀπὸ τὰ τρία, ὁ Ἀστὴρ, ἠθέλησε νὰ δοκιμάσῃ ν' ἀντισταθῇ.

Εἶχεν ἓνα κανόνι εἰς τὴν πρῶραν. Ἐβρίσκει μίαν σφαῖραν, καὶ αὐτὴ ἔπεσεν ἐκατὸν μέτρα μακρὰν ἀπὸ τὸν Βρυκόλακα.

— Μαχέ! ἐκραξεν ὁ Μαλουίνος πρὸς τὸν ἐπιτηδεϊότερον πυροβολητὴν του ἄ-

«Ὁ Ἀστὴρ ὑπέστειλεν ἀμέσως τὴν σημαίαν του...» (Σελ. 229, στ. β')

ναλαμβάνεις νὰ μοῦ κουτσουρέψῃς τὸ τουρκέτο ἐκεῖνου τοῦ χοντροφορητοῦ;

— Τίποτε τὸ εὐκολώτερον, ἂν τὸ ἐπιθυμῆτε, κυβερνητά μου, ἀπήντησεν ὁ Μαχέ.

— Ἐμπρὸς λοιπόν, ἀφοῦ εἶνε ἔτσι, καὶ κόψε του, ὅπως πρέπει, τὴν ἀσπρη φτεροῦγά του!

Ὁ Μαχέ ἔτρεξεν εἰς ἐν ἀπὸ τὰ κανόνια τῆς δεξιᾶς πλευρᾶς καὶ ἐσκόπευσε μετὰ προσοχὴν. Μετὰ τινὰς στιγμᾶς, ἓνας τρομερὸς πυροβολισμὸς ἐκλόνηζε τὸν ἄερα, καὶ ἐφάνη ὁ ἀκάτιος ἴστος τοῦ ἀγγλικοῦ πλοίου πίπτων μετὰ ταχὺ ἐπὶ τοῦ καταστρώματος καὶ καλύπτων αὐτὸ μετὰ τὰ συντρίμματά του.

Ὁ Ἀστὴρ ὑπέστειλεν ἀμέσως τὴν σημαίαν του. Τότε τὰ δύο καταδρομικά ἐπλησίασαν καὶ διέταξαν τὰ πληρώματα τῶν ἀγγλικῶν ἐμπορικῶν νὰ ἔλθουν καὶ νὰ παραδοθοῦν ὡς αἰχμάλωτα.

Ὁ κυβερνήτης τοῦ Ἀστέρους ἔσπευσε νὰ ἐπικαλεσθῇ τὴν γενναιοφροσύνην τῶν νικητῶν.

— Κυβερνητά μου, εἶπεν εἰς τὸν Σουρκούφ, ἡμᾶς νὰ μᾶς κάμετε ὅ,τι σὰς ἀρέσει. Τολμᾶμεν ὅμως νὰ ἐλπίσωμεν ὅτι θὰ φερθῆτε ὡς εὐγενεῖς ἄνθρωποι πρὸς τὰς κυρίας ποῦ εἶνε μαζί μας; καὶ αἱ ὁποῖαι δὲν δύνανται νὰ θεωρηθοῦν ὡς αἰχμάλωτοι.

Ὁ τρομερὸς θαλασσομάχος συνωφροῦθη.

— Κύριε, ἀπήντησε, μόνον διότι εἶπατε αὐτοὺς τοὺς λόγους, ἔπρεπε νὰ βάλω νὰ σὰς κρεμάσω, διότι εἶνε καθαροὶ ὑβρεῖς. Δὲν γνωρίζω πὼς φέρεσθε ἐσεῖς, εἰς τὴν Ἀγγλίαν, ἐδῶ ὅμως ἔχετε νὰ κάμετε μετὰ Γάλλους, τὸ ὅποιον σημαίνει ὅτι αἱ κυριαὶ δὲν θὰ ἔχουν κανένα λόγον νὰ μὴ ἐνθουσιασθοῦν μετὰ τὴν συμπεριφορὰν μας.

Ἰπήρχε πλησίον εἰς τὸν τόπον τῆς

αἰχμαλωσίας, ἓνα νησάκι κατάφυτον καὶ ἔρημον. Τὰ τρία πλοῖα, ὀδηγούμενα ὑπὸ τῶν Γάλλων ναυτῶν, ἠγγυροδόλησαν ἐκεῖ εἰς ἓνα σκιερὸν ὄρμησκον. Κατόπιν ὁ Σουρκούφ ἔδωκε διαταγὴν ν' ἀποβιβασθοῦν ὅλοι οἱ ἐπιβάται, καὶ πρῶται ἀπ' ὅλους αἱ γυναῖκες; αἱ ὁποῖαι ἦσαν εἴκοσι περίπου, πάσης τάξεως.

Μεταξὺ αὐτῶν διεκρίνετο μίαν νεὰ καὶ κομψὴ πατριὰ, μετὰ ὑπερῆφανον πρόσωπον, μετὰ γαλανά μάτια ἀγέρωχα. Ὁταν ἀντίκρουσε τὸν καταδρομέα, ἐπρόχωρησε πρὸς αὐτὸν μετὰ τὴν κεφαλὴν ὑψηλὰ καὶ μετὰ βῆμα σταθερὸν.

— Κύριε, εἶπεν εἰς τὸν Σουρκούφ, δὲν δύναμαι νὰ ὑποθέσω ὅτι ἔχετε κακοὺς σκοποὺς ἐναντίον μου. Εἰς τὴν Ἀγγλίαν καὶ εἰς τὰς ἀποικίας ἡ φήμη σὰς παριστάνει ὡς ἄνδρα μετὰ εὐγενεῖς τρόπους καὶ καλὴν ἀνατροφὴν. Μετὰ αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν ὄψιν σὰς γνωρίζω...

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συντάσσεται υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ' εσχρήν παιδικών περιοδικών σύγγραμμα, αληθείς παρασχόν εις την χάραν ήμιν ύπηρεσίας και υπό του Οικουμενικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως ανάγνωσμα άριστον και χρησιμώτατον εις τους παίδας.

<p>ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ</p> <p>Ήσωτερικού :</p> <p>Έτησια... 8, —</p> <p>Έξαμηνος... 4,50</p> <p>Τριμηνος... 2,50</p> <p>Αι συνδρομαί άρχονται την 1ην εκάστου μηνός.</p>	<p>ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ</p> <p>ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879</p> <p>ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ</p> <p>ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ</p> <p>Έν Αθήναις, 24 Ιουνίου 1906</p>	<p>ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ</p> <p>Ήσωτερικού λεπ. 20. Ήσωτερικού φρ. χρ. 0,20.</p> <p>Φύλλα προηγουμένων ετών, Α' και Β' περιόδου τιμώνται έκαστον λεπ. 25 (φρ. 0,25).</p> <p>ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ</p> <p>Όδός Ευρυτιδίου αρ. 33, παρὰ τὸ Βαρθολαίον.</p> <p>Έτος 28ον.—Άριθ. 30</p>
---	---	--

Περίοδος Β'.—Τόμος 13ος

Έν Αθήναις, 24 Ιουνίου 1906

Έτος 28ον.—Άριθ. 30

Ο ΝΑΥΤΟΠΑΙΣ ΤΟΥ ΣΟΥΡΚΟΥΦ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'. (Συνέχεια).

Κατά διαταγήν του Σουρκούφ, τα πληρώματα των τριών καταδρομικών έκπαινον εν αυτοσχέδιον στρατόπεδον εις μιαν κοιλάδα πολύ καλά προφυλαγμένη. Με δοράτια, με κεραίας και με αρμενα παντός είδους έστησαν σκηνάς, κάτω από τας οποίας έτοποθέτησαν αιώμας και κρεββατάκια δια τας αιχμαλώτους.

Προηγουμένως όμως έθέρισαν ευρύ διάστημα γής, όπου ήναψαν πυρ, χάριν προφυλάξεως εναντίον των όφεων και των φαρμακερών εντόμων. Διετήρησαν το πυρ όλην την νύκτα, εις τὰ περίξ των σκηνών, αν και το νησάκι εκείνο δεν ήτο τόσοσον μεγάλο ώστε να κατοικηται από θηρία. Έν απόσπασμα από πενήντα άνδρας έφύλαξεν άγρυπνον, εκείνο το βράδυ, εις τὰ περίξ.

Ο Σουρκούφ, προσεκτικώς εις όλα, έπεφόρτισε τον Κλαβαγιάν με τὰ καθήκοντα του έπιτηρητου εις την φρουράν εκείνην. Ο μαρκήσιος έφόρεσε την κομψότεραν στολήν του και συνώδευσε έξω τον άρχηγόν του, όστις διώρισε και τον Ούιλ εις την αποκλειστικήν ύπηρεσίαν των Άγγλίδων αιχμαλώτων, αφού δεν ύπήρξεν άλλοι, άληθινοί ύπηρέται.

Ο ναυτόπαις είλκυσε εν άμέλει την συμπάθειαν της νεαρής Άγγλίδος.

—Μου φαίνεται, παιδί μου, παραπολύ μικρός ώστε να ύπηρέτης, — του είπε παίξουσα με την διπλήν έννοιαν του ρήματος «ναηρετώ».

—Κυρία μου, άπήντησε με θάρρος ο Γκυλιέλιμος, ο όποιος έμαθήτευσε εις καλόν σχολειόν και δια τὸ πνεύμα και δια την

άνδρειαν, — ύπηρετώ την Γαλλίαν με την καρδιά μου, και την Άγγλίαν από θαυμασμόν προς τας ευγενείς κόρας της. Ο Σουρκούφ και ο Κλαβαγιάν, καθώς και η αιχμαλώτων των, έχειροκρότησαν συγχρότως.

—Όρισμένως, είπεν η Άγγλίς, δίκαιον έχου όσοι λέγουσιν ότι κανένα δεν φοβεύσθε έσείς, εις κανέν πεδίου μάχης. Τὸ πνεύμα σας έρχεται πολύ πρώιμα. Έβαλε τὸ παιδί να καθήση δίπλα της και να τη διηγηθῆ την ιστορίαν του. Τὸ ήρώτησε δια μακρῶν δια την καταγωγήν του και την οικογένειάν του.

«Ο Σουρκούφ υπεκλήθη μειδιών...» (Σελ. 230, στ. α'.)

ήκουσε ότι η μητέρα του και η αδελφή του έμεναν εις την Ουταχομούνδη, εις μιαν κοιλάδα θαμμένην εις τους πρόποδας των Νιελγερίων όρεών, και ότι, από τριετίας περίπου, είχαν να λάβουν ειδήσεις του.

— Ούιλ, είπε γλυκά-γλυκά η αιχμαλώτος, σου ύπόσχομαι ότι, αν φθάσω ζωντανή εις τας Ίνδιαις, θα ύπάγω εις την Μαδράς να ιδω την συγγενή μου, την λαίδη Βλάκγουδ, και ότι από εκεί θα μεταβῶ εις την Ουταχομούνδη, δια να παρηγορήσω την μητέρα σου και την αδελφήν σου.

— Πώς! ανέκραξεν ο Ίακωβος Κλαβαγιάν, μήπως είσθε η συγγενής, δια την οποίαν μου ανέφερεν η λαίδη Βλάκγουδ εις την Μαδράς, η λαίδη Στάγγωπ, αν δεν κάμνω λάθος;

— Έγώ η ίδια, εις την δούλευσίν σας, κύριε μαρκήσιε Κλαβαγιάν, είπεν η γελαστή Άγγλίς με μιαν βαθειάν ύπόκλισιν, άξίαν των παλαιών χρόνων της γαλλικής αὐλής.

—Κυρία, άπήντησε ο Γάλλος, είχα όλον τὸ δικαίον ν' άμφιβάλλω. Είνε σχεδόν τρία χρόνια πού η λαίδη Βλάκγουδ μ' έπληροφόρασε ότι έπερίμενε τον έρχομόν σας, και, από την έσχρήν εκείνην, ύπέθετα ότι θα είχατε φθάση εις τας Ίνδιαις πρό καιρού. . .

—Κύριε, άπήντησε η λαίδη Στάγγωπ, εις τον ίδιον τόπον, τόσοσον καλά είχατε κατορθώση ν' αποκλείσετε την θάλασσαν κατά τὰ τρία αυτά έτη, ώστε η οικογένειά μου είχεν όλον τὸ δικαίον ν' άνησυχῆ, και δεν μ' άφῆκε να

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αι λύσεις δεκταί μέχρι τῆς 26 Ιουλίου

1. Ο χάρις των λύσεων, επί του όαιού δέον να γράφουσι τας λύσεις των οι διαγωνιζόμενοι, ποιεῖται εν τῷ Γραφείῳ μας εις φανέλλους, άν έκαστος περιέχει 20 φύλλα και τιμάται φρ. 1.]

354. Δεξιόγραφος.

Των πράξεών σου έλέγκτης και της ψυχῆς σου [νόμος] Με ξεύρεις άλλα δεν μπορείς να με ιδῆς; άν [δύσως]

Να με χωρίσης ήθελες εις δυό μόνον μεριδάς, Είς τας πρόθεσις ζήτησης κ' εις τας έφημερίδας. Έστάλη υπό της Έλληνικής Φουστανέλλας

355. Μεταγραμματισμός.

Βγάλε Ντ' και βάλε Λάμδα Και θα ιδῆς εις τῆ στιγμή, Από Ισθμό πού θα τον έξερης, Άγιον και ποιητή.

Έστάλη υπό της Αθρας του Βερμίου

356. Τονόγραφος.

Οι δάσκαλοι εις τὸ σχολειό μου λέν πως δε [διαβάξω] Κ' έχω από τὸ πείσμά μου τον τόνο μου ά [ναιδάξω]

Κ' εύθους γλυτώνω άπ' αυτούς, άπλως μετα- [δληθείς] Είς ποταμόν ύπόγειον πού έλπίζω να τον έρῆς.

Έστάλη υπό της Έθνικής Άμύνης

357. Κύβος.

α) * * * * * Ν' άντικατασταθούσιν οι * * * * * άστερίσκοι δια γραμμά- * * * * * των ούτως ώστε να αναγι- * * * * * νώσκειται: Είς τὸ α' τε- * * * * * τραγώνον, άνω, Γίγας; * * * * * κάτω νῆσος του Αιγαίου * * * * * δεξιᾷ άρμαίος στρατηγός * * * * * και άριστερᾷ Κένταυρος. Είς τὸ β' τετραγώνον, άνω, κάτοικος χώρας έλληνικής; κάτω μυθο- * * * * * λογικόν τέρας; δεξιᾷ άρχαίον όνομα νῆσου και άριστερᾷ αριθμητικόν έπίθετον. Είς δὲ τας διαγωνίους, άνω δεξιᾷ, πρόθεσις; άρι- * * * * * στερᾷ, άρχαίον νόμισμα; κάτω δεξιᾷ, ύβρα * * * * * έκτασις; άριστερᾷ ζῶον.

Έστάλη υπό του Άργυροτόξου Φοίβου

158. Μαγική Εικόνα.

[ιδό Άντ. Α. Βώττη].

Έδώ είνε τὸ εργαστήριον ενός ζωγράφου. Πού είνε ο ζωγράφος;

359. Κεντρομένον Γνωμικόν.

Άφαιρών τρία γράμματα έξ έκάστης των κάτωθι λέξεων και συναρμολογών τὰ λοιπά

καθ' ήν εύρίσκονται σειράν, σχηματίσε γνη- * * * * * μικόν:

Μάντις, θόηρος, φάρος, ευτυχής, τρέπι, * * * * * ράδιον, φόβος.

Έστάλη υπό του Έσπερινού Ρερβασμού

360-364. Μαγικόν Γράμμα.

Τῆ ανταλλαγῆ δύο γραμμάτων έκάστης των κάτωθι λέξεων δια δύο συμφώνων πάντοτε των αὐτῶν, να σχηματισθούσιν άλλαι τόσο λέξεις:

σαῦρα, ήτοι, ένικός, είδώς, μαῦρος.

Έστάλη από του Βομού της Έλευθερίας

365. Διπλή Άκροστιχίς.

Τὰ πρώτα γράμματα των ζητουμένων λέ- * * * * * ξεων άποτελούσιν κατά σειράν πόλιν άστρια- * * * * * κινή, τὰ δε δεύτερα, άλλ' άντιστρόφως, έίρειαν του Άπόλλωνος.

1, Νῆσος του Αιγαίου. 2, Μέλος του σά- * * * * * ματος. 3, Όρος της Τουρκίας. 4, Πτηνόν άρπακτικόν. 5, Θεός αιγύπτιος.

Έστάλη υπό του Ζήτου ή Πατρις

366. Φωνηεντόλιπον.

δλφ-ν-ζς-σπρ-ν-θρς

Έστάλη υπό του Μιχαήλ Σουλιάτου

367. Γρίφος.

1, 1 1 1 ¹ας 1906, 1907, 1908

1, 1 1 1 ¹αρ' ¹είχεν

Έστάλη υπό του Ουδένος

ΛΥΣΕΙΣ

των Πνευματικών Άσκήσεων του φύλλον 20.

228. Γηρούνης (Γῆ, Ριον, εις.)—229. Μεν- * * * * * μήν.—230. Λευκή-λευκή.

231. Τ Α Ν Η Τ Ρ Α 232. ΑΥ- * * * * * Δ Η Μ Η Τ Ρ Α Σ Α Ν Δ Ρ Ο Σ * * * * * Χ Α Λ Δ Α Ι Α (Υδρα, Σύρος, * * * * * Τ Η Μ Ε Ν Ο Σ Άννα, νάρδος, * * * * * Κ Ι Μ Ο Δ Ι Α δόλος, ρόδον, * * * * * Φ Ο Ρ Μ Ι Γ Ε όνος.) 233— * * * * * Σ Τ Ι Λ Η Ω Ν 237. Διά της * * * * * συλλαβῆς ΤΡΙ.

Φατοία, Ίστρία, τριήρης, τριάντα, άροισιῶ. * * * * * —238. ΟΡΚΩ ΜΗ ΧΡΩ (άγΟρά, δώΡον, * * * * * πρᾶΚτωρ, πτώμα, ΘέΜις, στΗλη, τέΧνη, * * * * * χάρις, έδΩδη.)—239. Τῆ σκιάν του.—240. * * * * * Φθειρουν σῆη χρυστά όμιλαιο κακαί.—241. * * * * * Άγαπῶ πολύ την μάθην (αχ από πολύτην * * * * * μαθ εις ήν.)—Παροράματα. Η λύσις της * * * * * ύπ' αριθ. 216 Άσκήσεως έχει ως εξής: Μέ- * * * * * νης, Μέγης, Μέλης. Έπίσης, η δεύτερα λέ- * * * * * ξις του ύπ' αριθ. 211 (και όχι 221 ως κατά * * * * * λάθος έτυπώθη) σχήματος, είνε ΧΩΡΟΣ και * * * * * όχι κῶμος.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Η λέξις λεπτά 10, δια δὲ τὸν συνδρομητᾶς * * * * * μετὰ 5 μόνον. Ελάχιστος όρος 10 λέξεις, όλησῆ και * * * * * αὶ όλιγότεραι των 10 πληροῦνται ως νὰ ήσαν 10.]

Συγχαρημέθα αγαπητόν Άσημένιο Κίμα * * * * * δια βραβείον.—Βάσος Πανογιαννόπου- * * * * * λος, Δημήτριος Γκίνης. (5—106)

Panajote Alexiou et George Hfrai- * * * * * midi, Trébizondé (Mer Noire) άν- * * * * * ταλλάσσουν δελτάρια και γραμματόσημα * * * * * Όλυμπιακών Αγώνων άντι Τουρκικών. (5—107)

Χαιρετώ την Μιράνταν, Μίναν και Κάκιαν * * * * * Όρλώφ, Μέλλοντα Διαλωμάτην, Αί- * * * * * θέρα και Άριελ.—Έρωτώ τον Διηγούμενον * * * * * της Νεολαίας πως πηγαίνει η πελατεία; * * * * * Μπαρετόδουλος (5—108)

των Δευκῶν Όρκων με την Ίδιότροπον * * * * * Σανθούλαν. Πάξ, Υπέρο Πατριδος, Πολυ- * * * * * θέλητρον Νεότητα και Έσμεράλδαν—η * * * * * Νυμφαία του Νείλου με την Ίδιότροπον * * * * * Σανθούλαν—η Ίδιότροπος Σανθούλα με την * * * * * Λάτριδα της Φύσεως—τὸ Φουρνέλλο με τὸ * * * * * Όνειρον της Παρθένου, Όνειρον της Πα- * * * * * τριδος, Χρυσῶν Μόσχον, Έλληνίδα και Αί- * * * * * γίλην της Έλλάδος—ο Αὐτόνομος με τὸ * * * * * Χαίρε Δευθερία και Ηρωίδα της Μακεδο- * * * * * νίας—η Έσμεράλδα με την Άφραν, Ά- * * * * * τρωμήτρον Άμαζόνα, Χαλόν Διάβολον, Ηρώ * * * * * και Δεαδρον—η Δροσολομμένη Χρυσανγή * * * * * με τὸ Δροσόλουστον Ανκανγές, Γλυκειαν * * * * * Έλλάδα, Είμαρμένην και Άηδόνα της Έ- * * * * * ρήμην—ο Άγγελος Αγγερινός με την Έα- * * * * * ρισήν Έσπεραν, Έκάτην, Παλλάδα, Πτε- * * * * * ρωτόν Όνειρον και Αϊθέρα—ο Τσίρος με * * * * * τόν Φλοισβόν της Θαλάσσης, Ίδιότροπον * * * * * Σανθούλαν, Άνθος Άνθέων, Πολυθέλη- * * * * * τρον Νεότητα και Μισοκακόμοισον—ο Έν- * * * * * θουσιώδης Έλλην με την Ίδιότροπον Σαν- * * * * * θούλαν, Υπέρο Πατριδος και Δουμισαν των * * * * * Σαλώνων—τὸ Σανθὸ Διαβολάκι με την Δια- * * * * * θεϊσαν Άρσασιαδα, Μικρόν Δόκιμον, Έ- * * * * * θνικῶν Όνειρον, Κίτριον Ντόμινο και Παι- * * * * * δικήν Χαράν—τὸ Κραυόλευκον Λάβαρον * * * * * με την Δουμισαν των Σαλώνων, Άγγελον * * * * * Αγγερινόν, Ταπεινὸ Γασεμί και Άμύμητρον * * * * * Γελοιοποιόν—ο Χρυσός Μόσχος με τόν * * * * * Ουδένα, Κόρην της Κρήτης, Φλοισβόν της * * * * * Θαλάσσης, Φρᾶ-Διάβολον και Υπέρο Πα- * * * * * τριδος—ο Μισοκακόμοισος με την Ηλιό- * * * * * λουστον Πρωίαν—τὸ Άνθος Άνθέων με * * * * * την Δροσολομμένη Χρυσανγήν, Άστέρα * * * * * της Καισαρείας, Έσμεράλδαν και Άμύμητρον * * * * * Καραγκιόζην—η Ήλιόλουστον Πρωία με τὸ * * * * * Κίτριον Ντόμινο και Έσμεράλδαν—ο Μι- * * * * * κρός Κινέσος με την Διαμορφείσαν Άρσα- * * * * * κιαδα, Μέγαν Κωνσταντινον, Άμύμητρον * * * * * Γελοιοποιόν και Έθνικόν Έγνον—τὸ Σῆ- * * * * * μα της Διαπλάσεως με τόν Άγγελον Προ- * * * * * σιόταν—η Φίλη των Ζήνων με τὸ Κίτριον * * * * * Ντόμινο—τὸ Μῦρον της Καρδίας με την * * * * * Πιερωτήν Καρδίαν, Αίτριον του Άπειρου, * * * * * Ίδιότροπον Σανθούλαν, Άγνωστον Πόθον * * * * * και Αϊθέρα—ο Όνειροπόλος της Αδέης με * * * * * την Έαρινήν Έσπεραν, Άγριοουλόδο της * * * * * Φράκτης, Δροσόλουστον Ανκανγές, Αίμυ- * * * * * λιαν Είμαρμένην και Χρυσανγήν.

Η Διαπλάσις άσπάζεται τὸς φίλους * * * * * της: Βομών της Έλευθερίας (αὶ προτάσεις * * * * * σου εις τὸ προσέγε, διότι έσωρευθήσαν πά- * * * * * λιν πολλάι.) Έθνικῶν Λάβαρον (βραδείον έ- * * * * * στελα.) Φίλων των Ζήνων (παρηγορήσον * * * * * έστειλα τὸ φύλλον εκ νέου.) Σῆμα της Δια- * * * * * πλάσεως (να, είμπορείς να στείλης την κάρ- * * * * * ταν σου δια τὸ γραφείου μου τάποτελέ- * * * * * ματα των τρεχόντων Διαγωνισμών αρχίζου * * * * * από τὸ προσέγε.) Διαμορφείσαν Άρσακ- * * * * * κιαδα (εύχομαι περαστικά, και Άλλοτε να μη κολυ- * * * * * μπάς με τέτοιον καιρό.) Νεραϊδοουλόδο * * * * * (έλήφθη και συμπεριελήφθη.) Ένθουσιώδη * * * * * Έλληνα (βεβαίως, η καθυστέρησις προήλθεν * * * * * από τὸ ταχυδρομείον.) Παπαρούιαν των Ά- * * * * * γων (δεν ύπάρχει τέτοιος φόβος, διότι κα- * * * * * θὸς βλέπεις, και χωρίς Έδσημα η Άλληλο- * * * * * γραφία ζῆ και βασιλεύει.) Δευκοκίμαστον * * * * * Αϊγιαλόν (τί σχέσιν έχει μ' αυτά πού μου * * * * * γράφεις η άλλαγή του ψευδωνύμου σου; μή- * * * * * πως νομίζεις ότι έτσι θαλλάξου και οι άλ- * * * * * λοι;) Ήλιόλουστον Πρωίαν (χαίρω πολύ * * * * * δια την άπόφασίν σου να εξακολουθήσης.) * * * * * Ηλιον Μ. (δεκταί.) Άνθος Άνθέων (χαίρω * * * * * πού σου ήρσαν τόσοσνα νέα μυστηριώματα.) * * * * * Άμύμητρον Γελοιοποιόν (πολύ μου ήρσαν η * * * * * έμμετρος έπιστολή σου.) Άριελ, κτλ. κτλ.

Είς όσας έπιστολάς έλαβα μετὰ την 13 * * * * * Ιουνίου θάπαντήσω εις τὸ προσέγε.